

Sygn. akt I C 18/14

WYROK

W (...)

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny:

w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Michał Mrówka

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy

z powództwa Miasta S. W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda Miasta S. W. kwotę 183,60 (sto osiemdziesiąt trzy 60/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 maja 2012 roku do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda Miasta S. W. kwotę 120,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 18/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22.03.2013 r. powód m. st. W. wniósł przeciwko P. K. o zapłatę kwoty 428,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami, a mianowicie:

- od kwoty 183,60 zł od dnia 09.05.2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 122,40 zł od dnia 16.12.2004 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 122,40 zł od dnia 11.01.2005 r. do dnia zapłaty,

a także o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi równowartość nałożonych na pozwanego opłat dodatkowych oraz należności przewozowych z tytułu korzystania z komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu (pozew – k. 1-2).

Postanowieniem z dnia 07.01.2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora w osobie pracownika tut. Sądu M. S. (postanowienie – k. 24).

Na rozprawie w dniu 09.04.2014 r. kurator procesowy w imieniu pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia kwot po 122,40 zł, a także o przyznanie wynagrodzenia dla kuratora (k. 36).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. w dniach 24.04.2012 r., 01.12.2004 r. oraz 27.12.2004 r. korzystał z komunikacji miejskiej w W., nie posiadając ważnego dokumentu przewozu – ani biletu jednorazowego, ani (...) karty miejskiej. W związku z powyższym P. K. zostały wystawione wezwania do zapłaty kwot: 183,60, zł (na którą złożyły się kwota jednorazowej należności przewozowej w wysokości 3,60 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 180,00 zł), a także dwa wezwania do zapłaty kwot po 122,40 (wezwania do zapłaty – k. 4-6).

Przedmiotowe należności nie zostały przez P. K. uregulowane w terminie (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy, a wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu nie ulegało, iż pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umów przewozu osoby. Pozwany znajdował się bowiem w środkach komunikacji miejskiej, gdzie zobowiązany był posiadać ważny dokument przewozu. Wobec braku stosownych dokumentów, P. K. wystawione zostały wezwania do zapłaty.

Do powstałego stosunku prawnego zastosowanie znajdzie ustawa z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe. Stosownie do przepisu art. 16 ust. 1 powołanej ustawy, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. W razie stwierdzenia w czasie kontroli przeprowadzonej przez przewoźnika lub osobę przez niego upoważnioną braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 1 i 3 ustawy Prawo przewozowe).

W świetle powyższego uznać należało, iż powodowi przysługuje w stosunku do pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 428,40 złotych wynikające z łączącego strony stosunku prawnego. Kurator procesowy w toku procesu podniósł jednakże zarzut przedawnienia roszczenia co do kwoty 2x 122,40 zł i zarzut ten okazał się skuteczny.

Stosownie bowiem do przepisu art. 77 ust. 1 Prawa przewozowego roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Stosownie zaś do treści art. 77 ust. 4 punkt 4 Prawa przewozowego przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić (patrz również wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 1996 r., I ACr 159/96, OSA 1997/6/18).

W przedmiotowej sprawie pozwany winien był uiścić należność w terminie 14 dni od wystawienia wezwań do zapłaty, a więc do 08.05.2012 r., 15.12.2004r. oraz 10.01.2005 r. W związku z powyższym roczny termin przedawnienia co do przedmiotowych roszczeń upłynął w dniach 08.05.2013 r., 15.12.2005r. oraz 10.01.2006 r. (art. 112 k.c.). Pozew w niniejszej sprawie został zaś złożony w dniu 22.03.2013 r., a więc już po upływie terminu przedawnienia dwóch roszczeń.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w części uznając podniesiony przez kuratora pozwanego zarzut przedawnienia za skuteczny. Przedawnienie roszczenia wprawdzie nie oznacza, iż roszczenie to nie istnieje, ale nie

może być ono dochodzone przymusowo na drodze sądowej jako zobowiązanie uzyskujące charakter naturalny (art. 117 § 2 k.c.).

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.